Conseil du Contentieux des Etrangers

Arrêt

n°352 326 du 1ier septembre 2026
dans l'affaire X / VII

En cause : X

Ayant élu domicile : au cabinet de Maître E. RAHOU
Vlasmarkt 25
2000 ANTWERPEN

contre:

l'Etat belge, représenté par la Ministre de l'Asile et de la Migration

LA PRÉSIDENTE F.F. DE LA VIIE CHAMBRE,

Vu la requête introduite le 23 décembre 2025, par X, qui déclare être d'origine palestinienne, tendant à l'annulation de l'interdiction d'entrée, prise le 13 décembre 2025.

Vu le titre Ier bis, chapitre 2, section IV, sous-section 2, ancien, de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers (ci-après dénommée la « loi du 15 décembre 1980 »).

Vu la note d'observations et le dossier administratif.

Vu l'ordonnance du 27 avril 2026 convoquant les parties à l'audience du 26 mai 2026.

Entendu, en son rapport, C. DE WREEDE, juge au contentieux des étrangers.

Entendu, en leurs observations, Me E. RAHOU, avocat, qui comparaît pour la partie requérante, et M. PYTEL *loco* Me C. PIRONT, avocat, qui comparaît pour la partie défenderesse.

APRES EN AVOIR DELIBERE, REND L'ARRET SUIVANT :

1. Faits pertinents de la cause.

1.1. La partie requérante déclare être arrivée sur le territoire, le 17 septembre 2019.

1.2. Elle a introduit deux demandes de protection internationale dont aucune n'a eu d'issue positive.

1.3. Le 15 avril 2020, la partie défenderesse a pris à l'encontre de la partie requérante un ordre de quitter le territoire-demandeur de protection internationale.

1.4. Le 13 décembre 2025, la partie défenderesse a pris à l'égard de la partie requérante un ordre de quitter le territoire et une interdiction d'entrée. L'interdiction d'entrée constitue l'acte attaqué et est motivée comme suit :

« MOTIF DE LA DECISION

L'interdiction d'entrée est délivrée en application de l'article mentionné ci-dessous de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers et sur la base des faits suivants :

Article 74/11, § 1er, alinéa 2, de la loi du 15 décembre 1980, la décision d'éloignement est assortie d'une interdiction d'entrée, parce que :

- ■ *1° aucun délai n'est accordé pour le départ volontaire et/ou ;*
- □ *2° l'obligation de retour n'a pas été remplie.*

La décision d'éloignement est assortie d'une interdiction d'entrée de 3 ans, parce que :

Selon le rapport TARAP/RAAVIS rédigé par la zone de police de LPA Gosselies le 12.12.2025 l'intéressé a été intercepté en flagrant délit de se présenter a l'aéroport de Charleroi, pour se rendre vers Dublin.avec un faux passeport français.

Eu égard au caractère frauduleux de ces, on peut conclure que l'intéressé, par son comportement, est considéré comme pouvant compromettre l'ordre public.

L'intéressé n'a pas hésité à troubler l'ordre public. Considérant l'ensemble de ces éléments, l'intérêt du contrôle de l'immigration et la protection de l'ordre public, une interdiction d'entrée de 3 ans n'est pas disproportionnée.

L'intéressé ne déclare pas avoir de famille ou d'enfant mineur en Belgique, ni de problèmes médicaux. Cette décision ne constitue donc pas une violation de l'article 3 et 8 de la CEDH.

Ainsi, le délégué du Secrétaire d'Etat a tenu compte des circonstances particulières tel que prévu par l'article 74/11.*»*

2. Exposé des moyens d'annulation.

La partie requérante libelle son recours comme suit :

"*EERSTE MIDDEL: Schending van artikel 74/11 en artikel 62 § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel, van het proportionaliteitsbeginsel, van artikel 8 EVRM. De beslissing vermeldt als wettelijke basis artikel 74/11 Vreemdelingenwet. Dit artikel luidt: (…)*
Eerste onderdeel,
Artikel 74/11 Vreemdelingenwet stelt dat er een inreisverbod van maximum drie jaar kan worden opgelegd indien de onderdaan van een derde land een eerder bevel niet heeft nageleefd of wanneer er geen termijn voor vrijwillig vertrek toegekend is geworden. De bestreden beslissing verwijst naar de feiten inzake valse identiteitskaart ter staving van de opgelegde termijn van 3 jaar. Er worden geen details noch nuancering vermeld. Het gaat om een discretionaire bevoegdheid, die een specifieke motivering vereist én op zichzelf (waarom past men het artikel toe) én wat de duurtijd betreft (waarom meer dan 1 jaar). Verzoeker betwist de specifieke motiveringen. Geen rekening gehouden met de specifieke omstandigheden Bij het opleggen van een inreisverbod van drie jaar is verwerende partij gehouden tot een individuele, concrete en evenredige beoordeling van de specifieke omstandigheden van de betrokken vreemdeling. Een inreisverbod vormt immers een bijzonder ingrijpende maatregel, die niet enkel de onmiddellijke verwijdering beoogt, maar ook voor een aanzienlijke periode elke legale terugkeer naar het grondgebied uitsluit. Dit vereist dat verwerende partij expliciet motiveert waarom, gelet op de persoonlijke situatie van verzoeker, de aard en de duur van het opgelegde inreisverbod noodzakelijk en proportioneel zijn. Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt evenwel niet dat verwerende partij daadwerkelijk rekening heeft gehouden met de specifieke omstandigheden eigen aan het dossier van verzoeker. De beslissing bevat geen concrete analyse van zijn persoonlijke kwetsbaarheid, zijn bestaansonzeker traject, zijn jonge leeftijd, noch van de context waarin de verweten feiten zich hebben voorgedaan. Evenmin wordt onderzocht of deze feiten, beoordeeld in hun concrete samenhang en temporaliteit, een inreisverbod van maximale duur kunnen verantwoorden. Verwerende partij beperkt zich tot een gestandaardiseerde motivering, waarbij het inreisverbod kennelijk automatisch wordt gekoppeld aan de vaststelling van een vermeende bedreiging voor de openbare orde, zonder na te gaan of minder ingrijpende maatregelen volstonden. Er wordt niet gemotiveerd waarom een kortere duur, dan wel het achterwege laten van een inreisverbod, in het concrete geval onvoldoende zou zijn om het nagestreefde doel te bereiken. Deze benadering miskent het vereiste van een individuele proportionaliteitstoets. Bovendien wordt geen rekening gehouden met de impact van het inreisverbod op het

privéleven van verzoeker, zoals beschermd door artikel 8 EVRM. Door verzoeker gedurende drie jaar elke toegang tot het Schengengebied te ontzeggen, wordt hij de facto afgesneden van zijn volledige sociale en persoonlijke referentiekader, zonder dat deze ingrijpende gevolgen expliciet worden afgewogen tegen het algemeen belang. Bijgevolg dient te worden vastgesteld dat het inreisverbod van drie jaar werd opgelegd zonder rekening te houden met de specifieke en individuele omstandigheden van verzoeker, waardoor de bestreden beslissing op dit punt wordt gekenmerkt door een schending van het evenredigheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel. Artikel 74/11 Vreemdelingenwet bepaalt dat voor wat betreft de duur van het inreisverbod 'rekening wordt gehouden met de specifieke omstandigheden van het geval'. Dit artikel is bijgevolg niet nageleefd. -geen proportionaliteitsafweging Het opleggen van een inreisverbod vereist dat verwerende partij een expliciete proportionaliteitsafweging maakt tussen, enerzijds, het nagestreefde doel van bescherming van de openbare orde en, anderzijds, de individuele rechten en belangen van de betrokken vreemdeling. Deze afweging moet concreet, actueel en gemotiveerd gebeuren, waarbij rekening wordt gehouden met de aard en ernst van de feiten, de persoonlijke situatie van verzoeker en de gevolgen die het inreisverbod in de praktijk met zich brengt. Uit de bestreden beslissing blijkt evenwel niet dat een dergelijke proportionaliteitsafweging werd verricht. De motivering beperkt zich tot een abstracte verwijzing naar de openbare orde, zonder dat wordt onderzocht of het opleggen van een inreisverbod van drie jaar in het concrete geval noodzakelijk en evenredig is. Verwerende partij motiveert niet waarom net deze duur werd gekozen, noch waarom een minder verregaande maatregel het beoogde doel niet zou kunnen bereiken. Daarbij wordt volledig voorbijgegaan aan de ingrijpende gevolgen van een inreisverbod voor verzoeker, die gedurende meerdere jaren elk legaal contact met het Schengengebied wordt ontzegd. Deze maatregel heeft niet enkel een sanctionerend karakter, maar raakt fundamenteel aan het recht op eerbiediging van het privéleven, zonder dat deze inmenging zichtbaar wordt afgewogen tegen de concrete risico's die verzoeker vandaag nog zou vormen. Door na te laten een daadwerkelijke proportionaliteitstoets uit te voeren, wordt het inreisverbod herleid tot een quasi-automatische consequentie van de verwijderingsbeslissing, wat onverenigbaar is met het vereiste van individuele beoordeling. Bijgevolg is het opgelegde inreisverbod niet het resultaat van een zorgvuldige en evenwichtige belangenafweging, maar van een louter formele redenering. Aldus dient te worden vastgesteld dat het inreisverbod van drie jaar werd opgelegd zonder enige reële proportionaliteitsafweging, hetgeen de bestreden beslissing op dit punt onwettig maakt.

Een dergelijk lang inreisverbod voor België is zeer ernstig en buiten proportie….

- *een inreisverbod met een duurtijd van 3 jaar.*

Er kan een inreisverbod van 1 jaar worden gegeven. Er is geen enkel specifiek en redelijk motief waarom dit twee jaar hoger is. Zoals destijds tijdens een bijscholing voor de advocaten van de balie Antwerpen door een medewerker van DVZ openlijk meegedeeld, gaat het hier om een louter mechanische en automatische toepassing van die termijn. Dit is evident in strijd met de noodzaak van artikel 44nonies Vreemdelingenwet om met de specifieke omstandigheden rekening te houden. Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de Vreemdelingenwet, blijkt dat artikel 44nonies van de Vreemdelingenwet een onderdeel betreft van de omzetting van artikel 11 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.). In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding m.b.t. artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: "De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met "alle omstandigheden eigen aan het geval" en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert." (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23). Er dient een individueel onderzoek en individuele beoordeling te geschieden 'eigen aan de omstandigheden van het geval'. In feite hanteert de beslissing een automatisme door een termijn van 3 jaar op te leggen en daarbij gewoon te verwijzen naar de feiten inzake winkeldiefstal. Er moet evenwel specifiek worden aangeduid waarom met betrekking tot verzoekers specifieke situatie, tot die termijn wordt gekomen. De wet voorziet een maximumtermijn van drie jaar; Er is in de beslissing geen enkel motief waarom dergelijk lange termijn die duidelijk disproportioneel is wordt opgelegd. Op zich volstaat het hierbij niet te verwijzen naar het verleden van verzoeker, daar de wet bepaalt dat rekening wordt gehouden met 'alle' omstandigheden van elke geval. Er diende precies in hoofde van de persoon van verzoeker aangeduid te worden waarom die 3 jaar werden opgelegd. Zo kan louter op basis van feiten inzake winkeldiefstallen waaraan geen enkele nuancering gegeven wordt, niet worden besloten dat hij vandaag een gevaar voor de nationale veiligheid vormt. Dit nu er ook geen verduidelijking gegeven wordt in de bestreden beslissing. Dit is geen ernstige motivering. Uit al het bovenstaande blijkt dat er geen specifieke elementen voorhanden zijn waaruit afgeleid kan worden dat verzoeker vandaag een gevaar voor de nationale veiligheid zou kunnen inhouden. De bestreden beslissing schendt aldus de materiële motiveringsplicht, en is zodoende onzorgvuldig en onredelijk tot stand gekomen. Verwerende partij beperkt zich immers tot een zéér stereotiepe motivering. Verzoeker verwijst naar de rechtspraak van de Raad van State, arrest 18 december 2013, nr. 225.871, waarin geoordeeld werd dat er een schending is van de materiële motiveringsplicht wanneer niet afdoende gemotiveerd wordt waarom de maximumtermijn wordt opgelegd.

Verzoeker verwijst naar de rechtspraak van de RvV, ondermeer arrest nr. 109 923 van 17 september 2013, in de zaak X. t. Belgische Staat, arresten nr. 118 075, 118 076 en 118 077 telkens van 30 januari 2014 inzake

Miftari t. Belgische Staat. Gezien de verstrekkende gevolgen van een inreisverbod, heeft verwerende partij op een kennelijk onredelijke wijze heeft gehandeld. Er dient te worden vastgesteld dat artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen, artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel schromelijk met de voeten werden getreden. De handelswijze van de verwerende partij getuigt van een kennelijk onredelijk en een kennelijk onzorgvuldig bestuur. De bestreden beslissing schendt de vermelde wetsbepalingen.

Tweede onderdeel, De beslissing kan verder enkel genomen worden als wordt aangetoond dat verzoeker een ernstig en actueel gevaar vormt voor de openbare orde. De bestreden beslissing motiveert onvoldoende over het actueel karakter van het gevaar voor de openbare orde. Hoe dan ook wordt in de rechtspraak van het Hof van Justitie gepreciseerd dat het begrip 'openbare orde', afgezien van de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, veronderstelt dat er sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast (zie arresten Rutili, punt 28 en Bouchereau, § 35, en arrest van 29 april 2004, Orfanopoulos en Oliveri, C-482/01 en C-493/01, Jurispr. Blz I 5257, § 66). In het arrest Oberburgmeisterin der Stadt Remscheid van 22 mei 2012 (zaak C-348/09) stelde het Hof dat opdat zou kunnen worden vastgesteld dat het gedrag van de betrokken persoon een reële en actuele bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving of van het betrokken gastland vormt, de vaststelling is vereist dat de betrokken persoon een neiging vertoont om dit gedrag in de toekomst voort te zetten. Uit deze interpretatie blijkt dat het gegeven dat uit gedateerde feiten, op zich niet volstaat om een inreisverbod op te leggen. Het inreisverbod moet daarentegen gebaseerd zijn op het persoonlijke gedrag van de betrokken vreemdeling en dit gedrag dient van die aard te zijn dat hieruit een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving kan afgeleid worden. Het Hof van Justitie interpreteert dit actueel karakter van de bedreiging dus in de regel in de zin dat moet worden vastgesteld dat de betrokken persoon een neiging vertoont om dit gedrag in de toekomst voort te zetten. (RvV arrest nr. 165 107 van 31 maart 2016, Ramadani Ridvan t. Belgische Staat). Verweerder beschikt over een zekere appreciatievrijheid en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent een marginale toetsing uit en stelt zijn beoordeling van de feiten niet in de plaats. Maar de Raad is wel bevoegd om na te gaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet tot een onredelijk besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624). In casu worden enkel feiten inzake zogenaamd vals paspoort aangehaald zonder enige verduidelijking. Verzoeker stelt dat de overheid op basis van deze feitelijke gegevens niet kon besluiten dat hij actueel een gevaar voor de nationale veiligheid vormt. Er is geen enkele aanduiding in het gedrag van verzoeker waaruit een actueel gevaar blijkt. Hierdoor kan er gesteld worden dat de verwerende partij de feitelijke gegevens in dit dossier niet juist beoordeeld heeft. Wat meer is, is het gegeven dat verwerende partij door de onjuiste beoordeling van de gegevens in dit dossier tot een onredelijk besluit is gekomen. Uit het bovenstaande blijkt immers dat er geen specifieke elementen voorhanden zijn waaruit afgeleid kan worden dat verzoeker actueel een gevaar voor de nationale veiligheid vormt. De beslissing schendt op deze punten de vermelde wettelijke bepalingen. De beslissing is niet proportioneel, niet zorgvuldig en schendt het redelijkheidsbeginsel.

TWEEDE MIDDEL: Schending van artikel 74/11 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel. Schending van het proportionaliteitsbeginsel. Schending van artikel 8 EVRM. Artikel 62 van de wet van 15.12.1980, en art. 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 bepalen dat de beslissingen van de overheid zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd. Artikel 2 van de wet van 29.07.1991 bepaalt dat de betrokken bestuurshandelingen "uitdrukkelijk" moeten worden gemotiveerd. Dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt meegedeeld aan de betrokkene niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen. Artikel 3 van dezelfde wet legt het bestuur de verplichting op om de genomen beslissing op "afdoende" wijze te motiveren. De opgelegde motivering moet in de akte zowel de juridische als de feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

De term "afdoende", bevestigd door de rechtspraak van de Raad van State, vereist dat de deugdelijke motivering meer is dan een loutere abstracte en vormelijke stijlformule. De motivering moet pertinent zijn, d.w.z. duidelijk te maken hebben met de beslissing. Zij moet daarenboven draagkrachtig zijn, d.w.z. dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te schragen. De motivering moet de betrokkene ook in staat stellen om met nuttig gevolg te kunnen opkomen tegen de bestuurshandeling in kwestie en moet het de rechter mogelijk maken zijn legaliteitscontrole uit te oefenen. In die zin dient de afdoende motivering in concreto beoordeeld te worden (R.v.St., nr. 22.896 van 01.02.1983; R.v.St., nr. 76.565 van 21.10.1998; R.v.St., nr. 43.259 van 09.06.1993; R.v.St., 43.852 van 12.08.1993; R.v.St., nr. 43.556 van 30.06.1993). Aangezien het zorgvuldigheidsbeginsel aan de overheid de verplichting oplegt om zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de overheid bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken en impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de

voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475). Betreffende het redelijkheidsbeginsel mag de Raad zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931). De evenredigheidstoets veronderstelt eveneens dat de fundamentele rechten geëerbiedigd worden, inzonderheid het recht op eerbiediging van het privéleven en het gezins- en familieleven zoals beschermd door artikel 7 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en artikel 8 van het EVRM. Het Hof van Justitie heeft meermaals vooropgesteld dat in de beoordeling of de getroffen maatregel de evenredigheidstoets kan doorstaan en de daarmee gepaard gaande belangenafweging, bijgevolg onder meer rekening moet worden gehouden met de aard en de ernst van het gepleegde strafbare feit, de duur van het verblijf van de belanghebbende in de gastlidstaat, de tijd die is verstreken sinds het strafbare feit is gepleegd en het gedrag van de belanghebbende in die periode, alsook de hechtheid van de sociale, culturele en familiebanden met de gastlidstaat (HvJ 29 april 2004, gevoegde zaken C-482/01 en C493/01, Orfanopoulos en Oliveri, pt. 95-99; HvJ 23 november 2010, C-145/09, Tsakouridis, pt. 52-53; HvJ 13 september 2016, C-304/14, CS, pt. 48-49 en HvJ 13 september 2016, C-165/14, Rendon Marin pt. 66). De rechtspraak waarnaar hier verwezen incorporeert de rechtspraak van het EHRM over artikel 8 van het EVRM.
Eerste onderdeel In casu Verwerende partij meent dat verzoeker een actuele en ernstige dreiging uitmaakt voor de openbare orde en steunt zich hiervoor op feiten inzake zogenaamd vals paspoort zonder deze feiten te verduidelijken. De feiten worden in de bestreden beslissing niet besproken noch genuanceerd. Verzoeker wenst dan ook de veronderstelling in hoofde van verwerende partij te betwisten dat hij tot op heden een ernstige dreiging betekent voor de openbare orde. Verwerende partij legt de focus op de aard van de feiten zonder enige nuance en de gevolgen hiervan voor de maatschappij maar verliest hierbij uit het oog dat het actueel karakter van de dreiging die verzoeker door zijn persoonlijk gedrag voor de openbare orde zou betekenen geheel afwezig is. Dit gegeven indachtig en na concreet en grondig onderzoek van de persoonlijke en familiale belangen van verzoeker, kan de bescherming van de openbare orde hieraan niet superieur worden gesteld. Verwerende partij stelt weliswaar dat verzoeker zich kan beroepen op de bescherming van artikel 8 EVRM doch verleent hier niet meer dan een louter theoretische invulling aan. De inmenging door de overheid in casu is niet gerechtvaardigd noch noodzakelijk in een democratische samenleving zodat verwerende partij zich niet rechtsgeldig kan beroepen op artikel 8§2 EVRM om een een inreisverbod met een duurtijd van 3 jaar op te leggen. Het middel is gegrond. Gelet op de aangewende middelen is de bestreden beslissing dan ook nietig."

3 Discussion.

3.1. Sur les moyens pris, le Conseil rappelle que l'article 74/11, § 1er, alinéas 1 et 2, de la Loi dispose que *« La durée de l'interdiction d'entrée est fixée en tenant compte de toutes les circonstances propres à chaque cas. La décision d'éloignement est assortie d'une interdiction d'entrée de maximum trois ans, dans les cas suivants: 1° lorsqu'aucun délai n'est accordé pour le départ volontaire ou*; […] ».

Le Conseil rappelle également que l'obligation de motivation formelle qui pèse sur l'autorité administrative en vertu des diverses dispositions légales doit permettre au destinataire de la décision de connaître les raisons sur lesquelles se fonde celle-ci, sans que l'autorité ne soit toutefois tenue d'expliciter les motifs de ces motifs. Il suffit, par conséquent, que la décision fasse apparaître de façon claire et non équivoque le raisonnement de son auteur afin de permettre au destinataire de la décision de comprendre les justifications de celle-ci et, le cas échéant, de pouvoir les contester dans le cadre d'un recours et, à la juridiction compétente, d'exercer son contrôle à ce sujet. Quant à ce contrôle, le Conseil rappelle en outre que, dans le cadre du contrôle de légalité, il n'est pas compétent pour substituer son appréciation à celle de l'autorité administrative qui a pris la décision attaquée. Ce contrôle doit se limiter à vérifier si cette autorité n'a pas tenu pour établis des faits qui ne ressortent pas du dossier administratif et si elle a donné desdits faits, dans la motivation tant matérielle que formelle de sa décision, une interprétation qui ne procède pas d'une erreur manifeste d'appréciation (cfr dans le même sens: C.E., 6 juil. 2005, n° 147 344 ; C.E., 7 déc. 2001, n° 101 624).

3.2. En termes de recours la partie requérante invoque en substance :

- l'absence de motivation spécifique quant à la durée de l'interdiction d'entrée (pourquoi plus d'un an ?);
- la non prise en considération des éléments personnels, vulnérabilité, jeune âge, contexte des faits ;
- la non prise en considération de sa vie privée (article 8 CEDH) ;
- l'absence d'examen de proportionnalité de la mesure et son automaticité ;
- l'absence d'actualité, de réalité et de gravité de la menace pour l'ordre public ;
- les arrêts n°109.923, 118.075, 118.076 et 118.077 du Conseil de céans,

3.2. En l'occurrence, le Conseil observe que l'interdiction d'entrée querellée est fondée sur le point 1 de l'article 74/11, § 1er, alinéa 2, de la Loi, à savoir qu' « aucun délai n'est accordé pour le départ volontaire ». L'ordre de quitter le territoire avec maintien en vue d'éloignement (annexe 13septies), qui a été pris le même jour que l'interdiction d'entrée contestée, avait en effet notamment estimé qu' « il existe un risque de fuite » et que « le ressortissant d'un pays tiers constitue un danger pour l'ordre public », conformément aux points 1° et 3° de l'article 74/14, § 3, alinéa 1er, de la Loi, et n'avait dès lors pas accordé au requérant de délai pour quitter le territoire. Ce qui n'est pas contesté.

3.3. Au sujet de la durée de l'interdiction d'entrée querellée, le Conseil constate que la partie défenderesse a motivé expressément que «*Selon le rapport TARAP/RAAVIS rédigé par la zone de police de LPA Gosselies le 12.12.2025 l'intéressé a été intercepté en flagrant délit de se présenter a l'aéroport de Charleroi, pour se rendre vers Dublin avec un faux passeport français. Eu égard au caractère frauduleux de ces, on peut conclure que l'intéressé, par son comportement, est considéré comme pouvant compromettre l'ordre public. L'intéressé n'a pas hésité à troubler l'ordre public. Considérant l'ensemble de ces éléments, l'intérêt du contrôle de l'immigration et la protection de l'ordre public, une interdiction d'entrée de 3 ans n'est pas disproportionnée. L'intéressé ne déclare pas avoir de famille ou d'enfant mineur en Belgique, ni de problèmes médicaux. Cette décision ne constitue donc pas une violation de l'article 3 et 8 de la CEDH.* » et qu'elle a dès lors effectué un examen de proportionnalité et à suffisamment individualisé.

L'on observe en outre que la partie requérante ne conteste pas l'utilisation d'un faux passeport en vue de passer les frontières. Elle ne prouve aucunement concrètement en quoi une durée d'interdiction d'entrée de trois ans serait disproportionnée en l'occurrence, invitant en réalité le Conseil à substituer son appréciation à celle de la partie défenderesse, ce qui outre passe sa compétence.

Elle n'invoque par ailleurs pas utilement d'élément concret et précis quant à la situation individuelle du requérant qui permettrait de considérer que la durée en question serait disproportionnée. En effet, elle invoque la non prise en considération de sa vie privée, du contexte factuel, des éléments personnels et ce de manière très générale sans exposer en quoi la partie défenderesse n'aurait pas pris en considération des éléments dont elle avait connaissance. Elle ne démontre par ailleurs aucune erreur manifeste d'appréciation.

Quant à l'actualité, la gravité et la réalité de la menace pour l'ordre public, il ressort que la partie requérante a été pris en flagrant délit d'utilisation d'un faux passeport, ce qu'elle ne conteste pas.

S'agissant d'un risque de violation de l'article 8 de la CEDH, la partie requérante n'étaye aucunement l'existence d'une vie privée, laquelle doit dès lors est considérée comme inexistante.

3.4. Au vu de ce qui précède, les moyens pris ne sont pas fondés.

PAR CES MOTIFS, LE CONSEIL DU CONTENTIEUX DES ETRANGERS DECIDE :

Article unique.

La requête en annulation est rejetée.

Ainsi prononcé à Bruxelles, en audience publique, le premier septembre deux mille vingt-six par :

Mme C. DE WREEDE,	présidente f.f., juge au contentieux des étrangers,
Mme S. DANDOY,	greffière assumée.
La greffière,	La présidente,
S. DANDOY	C. DE WREEDE